

ΤΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΟΥ ΕΡΩΤΟΣ, ΤΟΥ ΜΟΙΡΑΙΟΥ, ΤΩΝ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΩΝ, ΤΩΝ ΜΥΣΤΗΡΙΩΝ, ΤΩΝ ΦΑΝΤΑΣΜΑΤΩΝ, ΤΟΥ ΕΓΚΛΗΜΑΤΟΣ

“Ο ΞΕΛΕΛΦΟΣ ΤΟΥ ΔΙΑΒΟΛΟΥ,”

ΥΠΟ ΓΚΟΝΤΡΑΝ ΜΠΟΥΥΣ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

— Γιατί βλέπω πως είναι άπραγματοποίητη !... “Ας λησιμονήσω τη δόνα Δολόρα.”

— “Αχ, Θεέ μου ! Έκανε ο Λαντρύ.

— “Η άποστολή μου έτελείσθη σήμερα, Λαντρύ. Φεύγω με από την Ισπανία.

— Και πότε φεύγουμε ;

— “Αμέσως, σήμερα.

— Και πού πάμε ;

— Για τη Φλάντρα.

“Ο Λαντρύ άναπήδησε. Τά μάτια του έλαμπαν από χαρά, άναλογίζόμενος ότι θα γύριζε στην πατρίδα του πού τόσο τη νοσταλγούσε.

Καβάλλησαν τ' άλογά τους κ' οι δυο και πήραν τ' όδρομό της Παμπελούνης καλπάζοντας με φρενιτιδα. Σέ λίγο άφησαν την Άργεδα πολύ μακριά πίσω τους.

Περνώνας από τόν πύργο τού δ'όν Διέγον, ό κόμης δέ σήκωσε τά μάτια του γιά νά βιάη ένα βλέμμα πρ'ός τά παράθυρα τής Δολόρας.

Μετά μιá ώρα καλπασμό ή όρημ ή τού κόμητος κόπηκε μονομιάς, άναχαίσιος τ' άλογά του κ' άρχισε νά πηγαίνει σιγά.

— “Άρετά τρέσαμε, είπε στό Λαντρύ, άς λυπηθούμε τ' άλογά μας.

— Μπá, άποκρίθηκε ό Λαντρύ, αυτά έχουνε τό διάβολο μέσα τους και έτσι θά μ'όρούσομε νά διατρέξουμε είκοσι λεύγες ως πού νά ξημερώσθ.

— Και γιά ποιό λόγο ;

— Για ποιό λόγο ; Για νά φτάσομε μιá ώρα άρχιτερα στό σύνορα κ' εκεί άναπαυόμαστε κ' ήμεσι και τ' άλογά μας.

“Ο κόμης όχρισε νά γελάει.

— Λοιπόν φαντάστηκες, φτώχ ή μου φίλε, π'ως φεύγουμε γιά πάντα από την Άργεδα ;

“Ο Λαντρύ άνοιξε τό στόμα του διάπλωτο.

— Μά έτσι δέν είπατε προηγουμένους ;

— Στο έγκα γιά νά τ' άκούσουν ό Τρουξέλλος κ' ό Γομέζ πού ήσαν άναρχαλωμένοι στην πόρτα τού ύπογείου και νά τό πούν στον δ'όν Διάξ.

— “Όστε... άντίο Φλάντρα ;

— Μπá, μήν απελπίζεσαι. Άπόψε κιόλας θά φύγουμε γιά την Φλάντρα, έχοντας και τη δόνα Δολόρα σύντροφο.

— “Αν τό έπιτρέψη όμωσ ό δ'όν Διάξ.

— “Ό δ'όν Διάξ ύποθέτει π'ός έφ'αγα γιά πάντα, γ' αυτό και θά κοιμηθ ή άπόψε ή όμωσ, ένω ήμεις θά έχουμε έλευθερο τό πεδίο δράσεως.

“Ο Λαντρύ δέν άπάντησε τίποτε, άλλα μ' άνήσυχια βλέμματα έρευνόσθε τό μάκρος τού δρόμου, μπρ'ός και πίσω.

“Η ζέση εΐταν άνυπόφορη. “Ο κόμης, άποχαμμένος πιά, είχε γέρει άπάνω στ' άλογο του μισοκοιμημένος. “Άξαφνα όμωσ ό Ιπποκόμος τόν άγγιξε στό γόνατο και τού είπε :

— Αυτό όμωσ δέν τό είγατε προβλέπει, κύριε κόμη !

Και σσγχρόνως τού έδειξε πίσω στό δρόμο, μακριά, ένα σύννεφο σκόνης πού εΐχαν ύψωθει.

— “Τ' είπε αυτό ; ρώτησε ό κόμης.

— Αυτό εννε ό δ'όν Διάξ πού δέ μ'όρσεσε νά χωνέψη τά δυο ραπίσματα πού τού δώσατε και μόλις έμαθε π'ός φεύγετε πήρε άνθράκους και σ'ας καταδιώκη γιά νά σ'ας εκδιώξη.

— “Αν εννε αυτός, είπε ό κόμης, άσφαλώς δέν εννε μόνος του.

— Βέβαια, μόνος του ήθέλατε νά εννε ; Αυτός άκρυφύγει τις μονομαχίες. Τis θεωρεί βάρβαρο έθιμο ! Προτιμá τ'άς μάχας κατά στοίχον.

Τό σύννεφο τής σκόνης έπλησίαζε, άλλα κ' ό κόμης με τό Λαντρύ έδιπλασίασαν τό δρόμο τους.

— Χόπ ! Χόπ ! Ένα πέριγμα ακόμα, είπε ό Λαντρύ, και νά μ'άς πάρη ό Διάβολος άν μ'άς φτάσουν.

— “Απεναντίας, άπάντησε ό κόμης. Στάσου !

Και σταμάτησε τό άλογο του τόσο άπότομα ώστε τό δυστυχισμένο ζώο κáμφθηκε στα γόνατά του.

— Στόν κόρακα ! σφολιαξεν ό Λαντρύ, σταματώντας κ' αυτός. Μήπως θέλετε, κύριε κόμη, νά τ'ά βάλουμε όϊ δυο μας με άλλους αυτούς ;

— Σιωπή ! είπε ό κόμης. Φτάσαμε...

— Φτάσαμε ;... πού ;... είπε μ' έκπληξη ό Λαντρύ. Δέν βλέπω παρ'ά τόν ήλιο πού καιει και τά δέντρα πού προσινίζουσιν.

“Ωστόσο ό κόμης ξεπέζεψε, πήρε τό άλογο του από τό χαλιναρί και παραμαζίζοντας μερικόν κλώνους πού έκρυβαν ένα πέραςμα πρ'ός τό άριστερό μέρος τού δρόμου χώνηκε μέσ' στό δέντρο. “Ο Λαντρύ τόν άκούσθηκε από κοντά. “Έβρ'αхан τότε μιá στενή άτρακό, πού εΐταν άόρατη από δένους δέν εΐξεραν την ύπαρξ ή της. “Η άτρακος αύτή περνούσε μέσα από πληθύν πικνωίν δέντρον.

“Έδσαν εκεί τ' άλογά τους, γεμάτα τά όπλα τους κ' έτρέξαν νά κρυφτούν πρ'ός τό μέρος τού θρόμου πίσω από τά φυλλώματα.

Πέντε λεπτά δέν εΐχαν περάσει, όταν παταγώδες ποδοβολητό άκούστηκε και όχητό έφ'ιπποι έπέρασαν σάν άστραπή.

“Ήταν όλοι όπλισμένοι ως τά δόντια κ' έπικεφαλής των ήταν ό δ'όν Διάξ.

“Ο Λαντρύ μόλις πέρασαν έσοκαε στα γέλια.

— “Όκ'ό άνθρ'ωπ'... είπε περιφρονητικά ό κόμης, ό δ'όν Διάξ εννε πολύ άνάδρος και ή κροσρετής.

— “Τώρα, άκολουθεί με, κ'... τ'ού. Δέν πιστεύ'ω : νά μ'άς ξετρυπώση ό δ'όν Διάξ εκεί πού θά σε πάω τώρα.

Και π'έροντας τ' άλογά τους από τό χαλιναρί ό εΐπατριδης κ' ό ύπηρετής του χώνηκαν μεσ' στό δάσος.

“Αφού περπάτησαν άρεκάτá με πολλή δυσκολία έφ'τασαν σε μιá καλύτερα χωμένη μέσα στα δέντρα. Εΐταν τό γνωστό μας σπίτι τού Ζουάν, τού οχοινοποιού.

— “Έδώ εννε τό καταφύγιο μας, είπε ό κόμης.

— Πότε και π'ως τό άνακαλύψατε ; ρώτησε έκπληκτος ό ύπηρετής.

— Θα τό μάθης : άς π'áme πρώτα τά ζώα μας στό σταύλο.

— Πού στό διάβολο ενν' αυτός ό σταύλος ;

— Άκολουθεί με και θά δ'ής.

“Ως πού νά φτάσουν στό σταύλο ό κόμης διηγήθηκε στό Λαντρύ τά τού ταξείδιου του, στην Παμπελούνη. Στο σταύλο ό Λαντρύ εΐδε και τ'άλογο τού προορισμένο γιά τη δόνα Δολόρα.

Τοποθέτησαν εκεί και τά δικά τους ζώα και τράβηξαν κ' έμπήκαν μεσ' στό σπίτι.

Ήσαν τό Ζουάν νά γεννηαίξη. Μόλις τούς εΐδε σηκώθηκε έκπληκτος.

— Δέ θάνησυχήσεις, καλέ μου. φίλε άπόψε, τού είπε ό κόμης έχομαι μόνος μου νά πάρω έκεινο ποιθά μου έφ'αρνεσε στην Άργεδα. Εινε έτοιμη ή παραγγελια μου ;

“Ο Ζουάν έτρεξε νά βρη στό τραπέζι του ένα δέμα πολύ έλαφρο, πού ό κόμης τό άνοιξε άμέσως.

“Έβγαλε τότε από μέσα μιá λεπτοτάτη σκάλα από μετάξι, πολύ στερεά, και στολισμένη στις άκρες με πλήθος άταλαντες άρκάνες.

“Αν και είχε μάκρος δέκα περίπου μέτρα εσχημάτιζε όμωσ όγκο τόσο μικρόν, ώστε ό Δέλιος εύκολα μ'όρσεσε νά τη βάλ ή μέσα στην τσέπη τού παντελιού του.

“Επειτα, αφού εξέφρασε τή εύχαριστήσή του στό γέροντα, και αφού τόν άντίμεψε πλουσιόπάρχο.

— Κάνει μεγάλη ζέση, είπε, και καταλαβαίνω π'ός δέ θά μ'ορούσε νά έξακολληθώ τό δρόμο μου : θά έχετε βέβαια κανένα άπόμ'ερο δωμάτιο γιά νά κοιμηθώ τό μεσημεριάτικο ύπνο μου, ως πού νά δροσίση κομμάτι...

— Κύριε, είπε ό σκονιάς, χαρούμενος γιά τόν πελάτη πού τού ήθε, τό ταπεινό μου σπίτι εννε στη διάθεσή σας.

Βαδίζοντας εμπρ'ός από τόν κόμητα γιά νά τού δείξη τό δρόμο, άνέβηκε μιá σκάλα σκαληγκρούτη, πού εξέεχε στό έσωτερικό τού μικρού του δωματίου, και τόν έμπασε σ' ένα ειδος ύπερκόου, στολισμένου μ' ένα κρεββάτι καθαρό.

“Ο Δέλιος ήταν άλήθεια κατακουρασμένος : έπεσε στό κρεββάτι, και παραδόθηκε σε βαθύ ύπνο.

“Όσο γιά τόν Λαντρύ, τόσο τόν εννοχλούσε ή πείνα, ώστε, χωρίς μεγάλες τοιμιόνιες, μ'όρσεθηκε τό λιτό γεύμα τού πτωχού Ζουάν, άποτελούμενο από μαύρο ψωμί, όμá κρεμμύδια και καθαρό νερό.

“Υστερα αφού κάθησε κάτω από τόν κορμό ενός δέντροου παραινεννε.

“Η μέρα πέρασε έτσι ολόκληρη.

Την ώρα πού βασίλευε ό ήλιος, ό Δέλιος σηκώθηκε ευδιáθετος και ξεκούραστος : φώναξε τόν Ιπποκόμο του, και κλεισθηκε μαζί του στό πρώτο πάτωμα. “Η ώρα ήταν επτά περίπου : ό Δέλιος είχε προσδιορίσει την άναχώρησή του γιά τις δέκα.

“Ως την ώρα εκείνη, είχε σκοπό νά μη φανερώση την παρουσία του με κανένα τρόπο, διότι, διως άλλο, ό έχθρος περιπολούσε στην έξοχή.

“Ο Λαντρύ, αφού ζήτησε τη σγκατάθεση τού κυρίου του, πήρε τη θέση του στό κρεββάτι.

“Ο κόμης στάθηκε κοντά στό μισανοιγμένο παράθυρο, και νά έπινηρη ή γύρω.

Σέ λίγο άπόλυτη σιωπή έπλάκηκε στην ερειπωμένη κλιύβα.

“Ο γέρο-Ζουάν ύπέθετε ότι οι ζένοι του θά διεντυκτεφαν εκεί και γ' αυτό έπήγνε νά πλαγιαίσθ.

Κανένα ήχος δέν άκούγονταν πιά, εκτός από την ήσυχία άναπνοή τού Λαντρύ, και τών τελευταίων καλαϊτισμιών τών πουλιών μεσ' στα κλαδιά.

Πέρασαν δύο ώρες : ή νύχτα είχε πέσει πρ'ό πολλού. “Ο Δέλιος, κοιτάζοντα, και στήνοντας τ' αυτί προσεκτικά και στόν παραμικρότερο θόρυβο, δέν άκουγε παρ'ά τό θρόϊσμα τών κλάδων, και δέν έβλεπε παρ'ά γιγάντιες αιάντινες οικίες.

“Η καρδιά του χτυπούσε δυνατά.

“Άξαφνα μέσα στη σιωπή άκούστηκε ένας θόρυβος ύπέκωφρος ρυθμικός και μακρινός. Εΐταν έκείνοι.

“Ο κόμης άνασηκώθηκε γεμάτος χαρά και άνυπομονήσιο. “Επιτέλους ό δ'όν Διεγόδ είχε παραιτηθ ή της καταδίωξης και έναγύριζε στόν πύργο, βέβαιος π'ά περί τής άναχωρήσεως τού δντερραστ'ό του. “Η νύχτα τώρα εΐταν ολόκληρη δική του.

(‘Ακολουθεί)